

Julepreken
side 3

Forbilder på Messias
side 6

Misjon i Bulgaria
side 8

Håpets visshet
side 10

Nr. 4 2018 - 38. ÅRGANG

BIBEL OG BEKJENNELSE

UTGITT AV DEN LUTHERSKE BEKJENNELSESKIRKE

BIBEL OG BEKJENNELSE

utgis av Den Lutherske Bekjennelseskirke.

ISSN 0806-5365

Bladet kommer ut med fire nr. pr. år.

Frivillig abonnementsavgift kr 150,- pr. år.

Redaksjon:

Tor Jakob Welde (ansv. red.),

Egil Edvardsen og Kjell Petter Bakken.

Redaksjonens adresse:

Solåsveien 20, 4330 Ålgård.

E-post: egil.edvardsen@luthersk-kirke.no

Internett: www.luthersk-kirke.no

Bankgiro: 3361 16 43948.

Ekspedisjon: Omega trykk, 4016 Stavanger.

DEN LUTHERSKE BEKJENNELSES- KIRKE (LBK)

• Den Lutherske Bekjennelseskirke er en evangelisk-luthersk kirke som tror at Gud har gitt hele verden det glade budskap om den forsoning som har skjedd i Kristus. Vi tror at Jesus Kristus er sann Gud, at han er blitt menneske for vår skyld, levd et liv uten synd, lidt og dødt i vårt sted og oppstått fra de døde. Vi tar imot denne forsoning gjennom troen, får tilgivelse for alle våre synder og har løfte om evig liv sammen med Gud. Hensikten med vår kirkes eksistens er å føre videre dette glade budskap, og samles omkring forkynnelsen, dåpen og nattverden for å vokse i den tro vi har fått av Gud.

• Vår kirkes tro har en eneste grunnvoll, nemlig det Ord som Gud har gitt oss i Det gamle og nye testaments hellige skrifter. Det er Gud selv som har inspirert de menneskelige forfatterne av Bibelens 66 bøker, og derfor må disse skrifter ikke betraktes som menneskelige produkt, men som Guds eget ord. Bibelens ord er den eneste normen for sann kristen lære. Vi tror at Bibelen må leses ut fra dens egenart og karakter. Poesi må leses som poesi, historie som historie, og så videre.

• Vi bekjenner oss til de lutherske bekjennelsesskriftene som er samlet i Konkordieboken fra 1580, ettersom vi har funnet at de overensstemmer helt med vår kirkes eneste grunnvoll, Bibelen.

• Vår tro er ikke ny, men har funnes i alle tider, der mennesker har tatt imot Guds ord og rettet seg etter det. Fordi vi vet at vi er store syndere for Gud, behøver vi Guds ords rene og klare undervisning der tilgivelse og oppreisning gis oss i forkynnelsen av Jesu forsoningsverk.

• LBK deler tro og kirkefelleskap med KELK, Den konfesjonelle evangelisk-lutherske konferansen, som består av 20 medlemskirker rundt omkring i verden, blant annet Evangelisch-Lutherische Freikirche i Tyskland, Evangelical Lutheran Synod og Wisconsin Evangelical Lutheran Synod i USA. I alt er vi omkring en halv million kristne i dette internasjonale fellesskap. Det er vårt håp at flere skal komme med i vårt fellesskap der Frelseren Jesus og syndenes tilgivelse alltid står i sentrum.

Det sanne lys, som lyser for
hvert menneske, kom nå til verden.
Han var i verden, og verden er blitt til
ved ham, men verden kjente ham ikke.
Han kom til sitt eget, men hans egne
tok ikke imot ham.
Alle som tok imot ham, dem gav
han rett til å bli Guds barn – de som tror
på hans navn. De er ikke født av kjøtt og
blod, ikke ved menneskers vilje og ikke
ved manns vilje, men av Gud.

(Joh 1,9-13)

Julepreken

AV GEORGE M. ORVICK (1929-2018)

25. DESEMBER 1977

«Hun skal føde en sønn, og du skal gi ham navnet Jesus, for han skal frelse sitt folk fra deres synder.»
Matteus 1,21

Kjære julehøytidfeirere,
La oss i dag legge til side alle jordiske bekymringer som hjertet er fullt av, og bare la tankene fylles av julens glade budskap. Når vi samles her, er noen hjerter fornøyde og tilfredse fordi alt går bra i livet deres, de har alt på stell. Mens andre strever med byrder – med sorg, sykdom, ensomhet eller andre frustrasjoner. La oss i dag vende tankene våre vekk fra alt det som gjør oss urolige. Vi feirer i dag noe som er så stort og vidunderlig at det kan gi oss et nytt syn for håp og fred og glede, om vi bare tar til oss det glade budskapet:

Det kimer nå til julefest,
det kimer for den høye gjest,
som steg til lave hytter ned
med nyårgaver: fryd og fred.

Derfor: Løft deres hjerter og la gledeskløkkene lyde! La oss feire denne store høytiden med den rette julestemning. Bort med alle tanker som vil trykke oss ned! Jesusbarnet er blitt født i dag i Davids by, Betlehem.

De foregående søndagene i år har vi snakket om Josef, den stille, ydmyke mannen som ble Jesu fosterfar. Vi har sett hva Skriftene sier om Maria, ungjenta som var utvalgt til å bli moren hans og som gir oss et vakkert eksempel på tro og fromhet. Men i kveld kan vi ikke gjøre noe annet enn å tale om ham som er sentrum av vår tro, det underfulle barnet som ligger i krybben i Betlehem.

La meg først si noe om **navnet hans**. Blant de mange navnene på Gud som vi finner i Bibelen (og det fins om lag 250 av dem), er det vakreste, kjæreste og mest dyrebare av dem alle nettopp navnet Jesus. Dette er navnet som Faderen selv bestemte for sin Sønn, for det var han som sendte engelen for å fortelle Josef: «Du skal gi ham navnet Jesus» (Lukas 1,31).

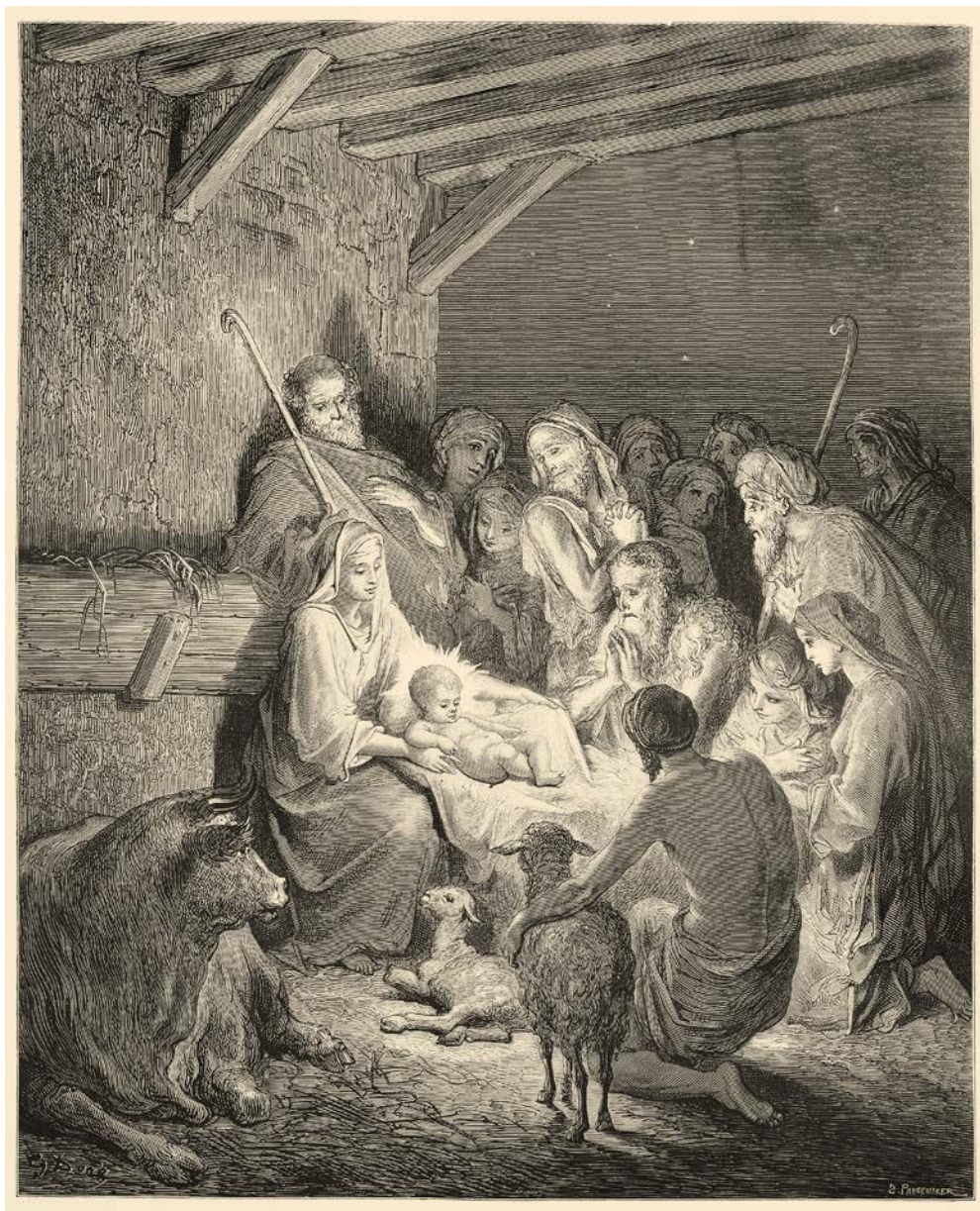
Tenk et øyeblikk på verdenshistorien, hele menneskehetens historie. Hvilket navn er det som hever seg over alle andre navn? Navnet Jesus stråler fram over verden som en soloppgang. Som solen er sentrum i vårt univers og alt annet kretser omkring den, så er Jesus det navnet og den personen som hele menneskehetens historie kretser omkring.

Ord fra skrøpelige menneskelige lepper kan ikke beskrive herligheten ved dette navnet. Det er et navn som slår ut i blomst på verdenshistoriens sider lik tusen vårblomstringer. Det er et navn som gir gjenlyd ned gjennom tidens korridorer lik musikken fra tusen kor som sammen synger et stort hallelujarefreng. Tenk på hvor mange ganger du har blitt beveget og trøstet av dette navnet. Du har sunget «Hvilken venn vi har i Jesus», og det verkende hjertet ditt har fått lindring. Du har ropt på ham da du var i nød, og bedt om tilgivelse, «Herre Jesus, ha barmhjertighet med meg!»

Apostelens ord er herlige: «Derfor har også Gud opphøyd ham til det høyeste og gitt ham navnet over alle navn. I Jesu navn skal derfor hvert kne bøye seg, i himmelen, på jorden og under jorden, og hver tunge skal bekjenne at Jesus Kristus er Herre, til Gud Faders ære!» (Filipperne 2,9-11).

Ja, «du skal gi ham navnet Jesus».

La oss nå vende oppmerksomheten til hvordan han kom til denne verden. Bare Herren selv kunne ha planlagt dette. Ikke bare sendte Gud sin enbårne Sønn, men måten han sendte ham på gjør at verden aldri

kommer til å glemme det, og heller aldri slutte å feire det.

Han kom til denne verden unnfanget ved Den Hellige Ånd og født av jomfru Maria. I og med dette ufattelige miraklet tok den evige Guds Sønn, som eksisterte fra all evighet og som medlem av den evige treenigheten skapte hele universet, opp i seg vår menneskelige natur, for å bli Gud og menneske i en person. Hør de majestetiske linjene fra den nikenske trosbekjennelsen når vi bekjenner vår tro på dette miraklet: «... Guds enbårne Sønn, født av Faderen før alle tider, Gud av Gud, lys av lys, sann Gud av sann Gud, født, ikke skapt, av samme vesen som Faderen. Ved ham er alt blitt skapt. For oss mennesker og til vår frelse steg

han ned fra himmelen, og ved Den Hellige Ånd ble han kjødt av jomfru Maria og ble menneske.»

Han kom til verden på en måte som fengsler hjertene hos både små barn og åttiåringer – rike og fattige, berømte og ukjente, lærde og ulærde. Hvorfor elsker både barn og voksne å synge salmene om barnet i krybben? Fordi alles hjerter blir beveget av skjønnheten og ømheten ved denne hendelsen. Vi trenger alle å bli som små barn, og det er passende, for Jesus sa: «Uten at dere vender om og blir som barn, kommer dere ikke inn i himmelriket» (Matteus 18,3).

Tenk på hvor øm og sjarmerende fortellingen om fødselen hans er. Tenk på hvordan engelen viste seg

for ungjenta i Nasaret og hennes kjære Josef. Tenk på reisen deres til den vesle byen Betlehem. Det fins ikke plass for dem i herberget, og derfor må de ta inn i en enkel stall. Sengen som Guds Sønn legges i er en krybbe, mattrauet for dyrene. Klærne hans er bare noen filler som han svøpes inn i. Men så skjer det spennende ting. Engler viser seg for sauegjeterne og synger ut de gode nyhetene om fødselen hans, og senere leder en stjerne de vise menn til stedet der han var.

La oss fryde oss over denne underfulle fortellingen om fødselen hans. La englenes budskap klinge i hjertene våre. La stjernen skinne for oss – hans underfulle Ords strålende stjerne.

La oss nå snakke om hensikten med hans komme. Ja, for det blir ikke til noe gagn for oss å bare bli fengslet av det vakre og rørende ved måten han kom på, hvis vi ikke vet hvorfor han kom. Teksten vår gir oss svaret: «Du skal gi ham navnet Jesus, for han skal frelse sitt folk fra deres synder». At han skulle komme for å bli frelseren vår, dette var det profetert om i Det gamle testamente, i hundrevis av år. Det var faktisk dette budskapet Guds profeter stadig forkynte til hans utvalgte folk: «Frelseren skal komme.» «Frelseren kommer.» «I ham skal alle folkeslag på jorden velsignes» (1 Mos 18,18). «Trøst, trøst mitt folk, sier deres Gud. Tal til Jerusalems hjerte og rop til henne at hennes strid er fullført, at hennes skyld er betalt, at hun har fått dobbelt fra Herrens hånd for alle sine synder» (Jes 40,1-2).

Det nye testamente har på samme måte som hovedhensikt å peke på Jesus som frelseren. Engelen sa: «I dag er det født dere en frelser i Davids by; han er Messias, Herren» (Lukas 2,11). Maria sang: «Min ånd fryder seg i Gud, min frelser» (Lukas 1,47).

Forløperen Johannes forkynte: «Se, Guds lam, som bærer bort verdens synd!» (Johannes 1,29). Jesus selv oppsummerte det hele med disse udødelige ordene: «For så høyt har Gud elsket verden at han ga sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal gå fortapt, men ha evig liv» (Johannes 3,16).

Vi behøver ikke å se oss omkring særlig lenge for å merke at vi lever i en fallen, syndig verden. Synd og død fins over alt omkring oss. Og om vi bare vil se inn i oss selv i lys av Guds lov, oppdager vi raskt at også vi er en del av den falne menneskeheten. Bibelen viser oss klart at Guds hellige lov krever at alt syndig kjøtt blir fordømt. Den forferdelige dommen, «syndens lønn er døden....» (Rom 6,23), er blitt uttalt over hele menneskeslekten.

Men Guds kjærlighet tenkte ut en løsning, en måte som både skulle oppfylle alt det hans rettferdighet krever og berge menneskene. Løsningen var barnet i Betlehem. Det barnet, der Gud og menneske er forent, tok menneskenes plass. Han levde et fullkomment liv og gikk til

sist veien til korset for at vi skulle bli reddet. Blodet hans rant for oss, som den fulle betalingen for alle våre synder. Guds vrede er nå blitt stilnet. Hans rettferdighet er ivaretatt. Hans Sønn har gjort soning for oss, han har gjort opp for oss alle.

Elsker han meg? Se i krybben og bli overbevist. Hvis han lar sin enbårne Sønn dø for deg, da vet du at han elsker deg.

Kjære julehøytidfeirere. Der har dere både skjønnheten og meningen med Kristi fødsel. Stol på ham, ta imot ham i tro! Bare ved troen, ingenting annet, får vi del i den frelsen som Jesus har vunnet for oss. La ham få bo i hjertet ditt, slik han lå i krybben i Betlehem. Han inviterer så vennlig alle mennesker å komme til ham og stole på ham. Må denne juleprekenen opptenne en slik tro. For Jesu skyld. Amen.

Fra boken «Forget not all his benefits» (Glem ikke alle hans velgjerninger), Evangelical Lutheran Synod, Mankato, Minnesota, 2007.

Kollektbønn for 1. juledag

*Herre Gud, himmelske Far! Vi takker deg for din store nåde
og barmhjertighet, at du har latt din kjære Sønn ta vårt kjød og blod
på seg, og ved ham har frelst oss fra synden og døden og gitt oss evig glede.
Vi ber deg, opplys våre hjerter ved din Hellige Ånd, så vi er takknemlige
for din nåde og trøster oss ved den i all vår nød og fristelse, og så til slutt
blir evig salige, ved denne din elskede Sønn, Jesus Kristus, vår Herre,
som lever og råder sammen med deg og Den Hellige Ånd,
én sann Gud fra evighet og til evighet.*

Amen

Forbilder på Messias

AV SETH ERLANDSSON

Bibelens sentrum er Messias og frelsen ved ham av bare nåde. Det er ikke slik at det først er i Det nye testamente Messias (på gresk Christós = Kristus) blir sentrum. Også Det gamle testamente taler mye om ham gjennom profetier og sammenlignende bilder, ifølge NT "skygger" av selve virkeligheten som er Kristus (se Kol 2,17, Hebr 10,1).

Tempelet, og da særlig Det aller helligste hvor paktarken med nådestolen sto, er et skyggebilde av det sanne tempelet som er Messias. Daniel profeterte om ham som det (eller den) aller helligste (Dan 9,24). Messias selv sier: "Riv ned dette tempelet, og jeg skal reise det opp igjen på tre dager." Johannes kommenterer: "Tempelet han talte om, var hans egen kropp" (Joh 2,19–21). Det sanne tempelet Messias oppsto på den tredje dagen etter sin fullbrakte forsoningsgjerning en gang for alle. Alle offerlammene pekte fram mot ham, som Guds Lam som tar bort verdens synd (Joh 1,29).

Under sitt fangenskap på øya Patmos fikk apostelen Johannes i et syn se inn i den for oss usynlige, himmelske verden, se det sanne, himmelske Jerusalem. Han skriver: "Noe tempel så jeg ikke i byen,

for Herren Gud, Den allmektige, og Lammet er dens tempel" (Åp 21,22).

Det gamle testamente inneholder mange bilder på Messias. Han er "hjørnesteinen" som husbyggerne forkastet (Sal 118,22). Den som tror på den, behøver ikke å flykte (Jes 28,16). Han er vår tilflukt, vår faste klippe, vår borg, vår frelse. Han er muren som gir trygghet til Guds by. Han er "den hellige veien" (Jes 35,8), der urene erklæres rene. "Jeg er Veien," bekrefter Jesus (Joh 14,6). Han er sannheten. "Det fantes ikke svik i hans munn," understreker både Jesaja (53,9) og Peter (1 Pet 2,22).

Flere personer i GT framviser visse likheter med den kommende Messias. Som Herrens munn profeterte Moses: "Jeg vil la det stå fram en profet som deg, en av deres landsmenn" (5 Mos 18,18). Skyggebilder av hva Messias skulle gjøre ser vi blant annet i følgende: Moses befri folket fra slaveriet i Egypt og ledet dem under ørkenvandringen. Josva (= samme navn som Jesus) førte folket inn i det lovede landet. Gjeteren David, som mange ikke tok på alvor og så ned på, ble folkets hyrde og seierrike konge. Som en fredsfyrste bygde Davids sønn Salomo tempelet. Slik ble "Davids

sønn" et navn som ble brukt om Messias. Også "David" brukes som betegnelse for Messias (se Jer 30,9; Esek 37,23f; 37,24f).

Profeten Sakarja er også i visse henseender en parallell til Messias. Sakarja ble foraktet og verdsatt til kun tretti sølvstykker. Slik kom også Messias til å bli forkastet, og prisen for hans liv ble satt til tretti sølvstykker (Sak 11,12f, Matt 27,9f). Forakten gikk så langt at folkets ledere myrdet Sakarja mellom tempelet og alteret (se Jesu ord i Matt 23,35). På samme måte førte hatet mot Messias til at de drepte ham. "Han ble utlevert til dere, slik Gud på forhånd hadde bestemt og kjente til, og ved lovløses hånd naglet dere ham til korset og drepte ham," sier Peter i sin pinsepreken (Apg 2,23).

Mest kjent er Sakarja for sine klargjørende og detaljerte forutsigelser om Messias og hans rike. Messias kommer ikke som en krigerkonge, slik mange blant jødene tilsynelatende håpet på, men ydmyk, ridende på en eselføle. Som Jerusalems rette konge og fredsfyrste forkynner han "fred for folkeslagene" (Sak 9,9ff). Hans forsoningsgjerning betyr rensetelse for all synd. Han sammenlignes med "en åpen kilde til å rense bort synd og urenheter" (Sak 13,1).

Når Messias har fullført denne renselsen, skal ”mange folkeslag slutte seg til Herren og være mitt folk” (Sak 2,15). Hans rike, det sanne Sion, er mye større enn det geografisk begrensede Jerusalem og et geografisk begrenset Kanaans land: ”Hans velde skal nå fra hav til hav, fra Storelven til jordens ender” (Sak 9,10).

Ifølge Guds nådige bestemmelse måtte Messias, den gode Hyrden, som en stedfortreder rammes av straffen for alle menneskers synder for at vi skulle få fred (se Jes 53,5). Allerede 700 år før Messias’ komme profeterte Jesaja: ”Det var Herrens

vilje å knuse ham med sykdom ... Hans liv er gitt som skyldoffer” (Jes 53,10). Det samme profeterer Sakarja 200 år senere: ”Sverd, våkn opp mot min gjeter, mot mannen som står meg nær, sier Herren over hærskaene. Slå gjeteren så sauene blir spredt!” (Sak 13,7). Jesus henviser til denne profetien fra Sakarja når den går i oppfyllelse: ”I natt kommer dere alle til å falle fra og vende dere bort fra meg, for det står skrevet: Jeg skal slå gjeteren, og sauene skal bli spredt” (Matt 26,31).

Da disiplene ble så fortryllet av det imponerende jordiske tempelet, sa Jesus: ”Her skal det ikke bli stein

tilbake på stein, alt skal rives ned ... Og dette evangeliet om riket skal forkynnes i hele verden til vitnesbyrd for alle folkeslag, og så skal enden komme” (Matt 24,2. 14). Hvordan skal vi kunne takke for at han som vi overga og som ble overgitt av Gud for våre synders skyld, ikke har overgitt oss, men tilbyr oss sin fred?

Advent betyr ”ankomst” eller ”komme”. Den lovede Messias har kommet, og evangeliet om ham kommer på ny til oss syndere og gir evig liv og evig glede. Juble og syng! Vi har en konge som elsker oss og gir oss evig liv!

Omskjærelsen

OLA ÖSTERBACKA

Da åtte dager var gått og han skulle omskjæres, fikk han navnet Jesus. Luk 2,21

I Første Moseboks kapittel 17 forteller Moses om da Gud åpenbarte seg for Abram som var 99 år gammel, og lovet ham at han skulle få svært mange etterkommere. Han gir ham det nye navnet Abraham, far til mange. Før han helt konkret åpenbarer for ham at det er ved sin hustru Sara han skal få en sønn – Sara som nå er 89 år gammel – gir han ham befaling om å omskjære seg og alle av hankjønn i husholdningen, inkludert tjenerne. Omskjærelsen skulle være et tegn på kroppen hans om at han og hans familie var utvalgt av Gud på en spesiell måte. I fortsettelsen skulle omskjærelsen utføres på alle smågutter når de var åtte dager gamle.

Det ligger en dyp symbolikk i omskjærelsen. Den skjer ved at man skjærer bort forhuden på mannens kjønnsorgan; ved dette lemmet er det nytt liv får sin begynnelse. Men det er også denne kroppsdelen som mer enn noe annet forbindes med utuktssynden. Abraham og hans folk skulle renses helt fra roten, for å tilhøre Gud og være helliget til Herren. Dette er grunnen til at også Jesus ble omskåret da han var åtte dager gammel, altså en uke etter sin fødsel. Det minner om en sannhet som Paulus gjengir i Galaterne 4,4-5:

Men i tidens fylde sendte Gud sin Sønn, født av en kvinne og født under loven. Han skulle kjøpe fri dem som sto under loven, så vi kunne få retten til å være Guds barn.

”Født under loven” er det som her uttrykker at Jesus måtte gå inn under alle budene som Gud hadde gitt, både omskjærelsen som ble foreskrevet for Abraham og det som senere ble fastsatt i Mosesloven. Men vi må legge inn en presisering. På ett punkt var han ikke som oss: Ingen mann medvirket da han ble unnfanget. Renselsen som omskjærelsen var et tegn på i forbindelse med den naturlige unnfangelse av jødiske barn, var ikke med i bildet da Den Hellige Ånd lot Jesus bli til i jomfru Marias livmor. Han var unik: Om ham gjaldt ikke det som David sier: Med synd ble jeg til i min mors liv (Sal 51,7).

Jesus måtte i alt stilles under loven for å kunne være vår Frelser. Han måtte oppfylle hele loven, uten den minste feil, for å kunne bytte sin rettferdighet mot vår synd. Så måtte han også ta på seg straffen som skulle idømmes den som forbryter seg mot Guds lov. Det gjorde han istedenfor deg og meg.

Misjon i Bulgaria

© DEPOSITPHOTOS

Pastor John Vogt (tidligere kontaktmann mellom Wisconsinsynoden (WELS) og LBK) forteller i et brev om en reise til Bulgaria. Han er nå WELS' kontaktperson for Øst-Europa med ansvar for å støtte bl.a. et misjonsprosjekt kalt Outreach to Roma (OTR), ledet av pastor Iliyan Itsov. («Roma» = romer, iblant kalt «romfolket», som tidligere gikk under benevnelsen «sigøynere»).

Vogt skriver:

OTR er blitt noe som minner om apostelen Paulus' opplevelser. Pastor/misjonær Iliyan Itsovs rapport er

som en moderne versjon av Apostlenes gjerninger. Evangeliseringsmetoden minner om den metoden Paulus brukte: En omreisende misjonær samler grupper og overlater dem senere til lokale ledere.

Det fins steder som Lystra, der apostlene ble møtt med vold. Misjonær Itsov hadde fått innbydelse av vår tyske søsterkirke, Den Evangelisk-Lutherske Frikirke (ELFK), til å forsøkte å samle noen grupper i Tyskland som ELFK-pastorer siden kunne betjene. Itsov ble møtt med fysisk vold og OTR-bilens dekk ble skåret i stykker. Etter omtrent to

måneders evangelisasjon var et par familier blitt interessert.

På samme måte som for Paulus har det blitt en del skuffelser, når mennesker har vendt seg bort. Pastor Itsov tilbrakte flere uker i Romania for å registrere en bekjennelsestro luthersk menighet. Den teologisk utdannede mannen som hadde invitert WELS bestemte seg senere for å slutte seg til et annet luthersk fellesskap.

Apostelen Paulus ga ikke opp og fant steder der evangeliet ble ønsket velkommen. I Bulgaria har OTR hatt fremgang. Itsov reiser til

Kart over de aktuelle stedene i Bulgaria. Dunavtsi ligger i det nordvestlige hjørnet. Den første av de nye gruppene holder til i Zlataritsa. Nye grupper befinner seg i Kotel og Stara Zagora.

Gruppen i Kotel samles i dette nabolaget

Menigheten i Dunavtsi samlet til gudstjeneste

Boyko sammen med Ilyan i Stara Zagora

Fra en gudstjeneste i Zlataritsa

romske bygder og deler evangeliet. Han samler interesserte og gir dem en første undervisning i Ordet. Med deres hjelp leter han etter et passende kirkelokale og leder de første gudstjenestene. Etter en del besøk med gudstjenester og bibelstudier, ber han gruppen velge en leder som er villig til å studere Bibelen grundigere og ta ansvar for ukentlige gudstjenester. Han leser da prekener som han får tilsendt fra Itsov. Pastor Itsov underviser lederen ved sporadiske besøk og via internett.

Tre slike grupper samles nå i Bulgaria. Hver gruppe har sin leder og feirer gudstjenester regelmessig. Den første gruppen er på stedet Zlataritsa. Der har Atanas ledet en gruppe i et års tid. Gjennomsnittlig deltar 18 personer i gudstjenestene. To andre

grupper har startet nylig. Bogdan er lederen i Kotel og Boyko i Stara Zagora. I alle disse har lederen og gruppens medlemmer tatt ansvar for å innby andre og leter etter en bygning for forsamlingen. Den romske befolkningen har sterke familie- og slektsbånd, og dette fører ofte til at medlemmer tipser Itsov om andre interesserte personer og steder. Ved hjelp av OTR's bil kan om lag tyve personer fra bygder rundt omkring hentes til gudstjenestene som Bulgarias lutherske kirke arrangerer i Dunavtsi.

Når Itsov er hjemme i Dunavtsi hjelper han også menighetens pastor. For tiden klarer man å få plass til så mange som 25 personer i et leid rom, omtrent på størrelse med en vanlig norsk stue. Men nå er hjelp

på vei. Itsov har fått et lån fra et WELS-medlem som skal gjøre det mulig for menigheten å kjøpe en tomt og bygge et lite kapell. Kostnadene holdes nede ved at nesten alt arbeid skal utføres gratis av frivillige. Den nåværende leien og gaver vil bli brukt til betale ned på lånet.

Men nå senker vinteren arbeidstempoet. To av de tre nye gruppene holder til i fjellområder og kan for tiden ikke nås på grunn av stengte veier. Dette gjør at pastor Itsov har mer tid til å arbeide i den forsamlingen han klarer å komme seg til, Zlataritsa. Han får også tid til oversettelsesprosjekter og forberedelse av kapellbygget i Dunavtsi, slik at det kan påbegynnes så snart vinteren er over.

ROMERBREVET - KAPITTEL 8

Håpets visshet - Rom 8,31-39

AV EGIL EDVARSEN

Gud har gjort absolutt alt som er nødvendig til vår frelse. I sin nåde vedkjente han seg oss. Han forutbestemte, kalte, rettferdiggjorde og herliggjorde oss. Hvordan skal vi besvare en slik ubegripelig kjærlighet og nåde? Paulus hjelper oss å svare på dette i de neste versene. Vi kan trygt legge alt, både liv og evighet, i Guds hender. Vi trenger verken frykte for å bli fordømt (vers 32-34), eller for å bli skilt fra Gud uansett hva som vil møte oss i livet (vers 35-39).

«Hva skal vi så si til dette?» (vers 31). Hva skal vi si til en slik nåde som vers 29-30 åpenbarer for oss? Må vi ikke si at vi har ingen grunn til å frykte noen fiende eller motstand? «Er Gud for oss, hvem er da mot oss?» Paulus stiller bare spørsmålet. Han behøver ikke svare, for svaret er helt innlysende. I de følgende versene fortsetter Paulus å skrive i spørsmålsform, og svarene er hele tiden like innlysende. Men ved å anvende spørsmålsformen, får han leserne til å tenke etter. Han får hver av oss til å bekjenne: «Jo, det stemmer! Er Gud for oss, da kan ingen være mot oss.»

Men betyr da Paulus' ord her at de troende ikke vil møte motstand? Skriften er full av eksempler på troende som møtte motstand. Paulus skriver selv i Ef 6,12: «For vår kamp er ikke mot kjøtt og blod, men mot

makter og åndskrefter, mot verdens herskere i dette mørket, mot ondskapens andehær i himmelrommet.» Og apostelen Peter skriver: «Vær edru og våk! Deres motstander, djevelen, går omkring som en brølende løve for å finne noen å sluke» (1 Pet 5,8). Og bare tenk på den motstand som vår Herre Jesus fikk tåle hele tiden mens han vandret på jorden. Bibelen lærer ikke at de troende skal få oppleve et problemfritt liv uten motstand og skuffelser av noe slag. Heller ikke Paulus gjør det her i Rom 8,31.

Men han trøster de troende med at uansett hvor store motstandere de møter, er ingen større enn Gud. Les også Salme 56,12; Salme 118,6-7!

Det beste av alle beviser på at Gud er for oss, forkynner Paulus i vers 32: «Han som ikke sparte sin egen Sønn, men ga ham for oss alle, kan han gjøre noe annet enn å gi oss alt sammen med ham?» Når Gud ikke sparte sin egen Sønn, men ga ham for oss alle, kan vi være helt sikre på at han også vil gi oss alle ting «sammen med ham». Vi har allerede fått det største, nemlig frelsen i Jesus Kristus. Derfor er det helt sant og visst at vi også skal få alt det andre. Dette gir Gud oss allerede her i tiden, når han lar alt tjene til det gode for de troende (vers 28). Men han lover også at han på den ytterste dagen skal gi de troende alle ting (se Matt 5,5; Åp 21,7).

Paulus fortsetter sine triumfe-

rende spørsmål i Rom 8,33-35. Mot alle anklager stiller han fram Guds frifinnelsesdom, Guds rettferdiggjørelse. «Hvem kan anklage dem Gud har utvalgt? Gud er den som frikjenner. Hvem kan da fordømme? Kristus Jesus er den som døde, ja, mer enn det, han sto opp og sitter ved Guds høyre hånd, og han ber for oss» (vers 33-34). Enda en gang leder Paulus oss inn i Guds rettssal. Gud er dommeren, vi er de anklagede. Kristus er advokaten, ja, mer enn det, han er stedfortrederen som straffes i stedet for oss. Resultatet blir for oss at vi er frikjent.

Vi sitter egentlig på den anklagedes plass. Ifølge Guds lov som ikke bare krever et respektabelt liv til det ytre, men en absolutt fullkommen hellighet i tanker, ord og gjerninger, står vi som fullstendig forsvarsløse mot alle anklager og beskyldninger. Uten Kristus er vi i Guds øyne skyldig i å bryte hele loven (Jak 2,10). Gud verken kan eller vil se gjennom fingrene med vår synd. Men han har gjort noe med synden, nemlig ved vår stedfortreder, Jesus Kristus. Kristus døde fordi han ble dømt for våre synder. Selv hadde han ingen synder som han kunne bli dømt for (1 Joh 3,5). Men fordi «syndens lønn er døden» (Rom 6,23), forstår vi at når Kristus måtte dø, var det på grunn av våre synder (Rom 4,25a). Det fins ingen annen mulighet. Men Kristus ikke bare døde, sier Paulus, han sto

også opp igjen fra de døde. Og han sitter nå ved Guds høyre side og går i forbønn for oss.

Satans anklager mot oss ville ha veid tungt i en hvilken som helst rettssal, om det ikke var for tre ting: 1) «*Kristus Jesus døde*», og dermed er vår skyld betalt. 2) «*Han sto opp*», og dermed vet vi at Gud har akseptert hans godtgjørelse. 3) «*Han... sitter ved Guds høyre hånd, og han ber for oss*», og dermed vet vi at Gud, den rettferdige dommeren, må frikjenne oss.

Dermed kan Satans mange anklager mot oss avvises. De kan ikke ramme oss. De kan ikke fordømme oss.

Men hva med hverdagens mange plager? Hva med alle tårene og smertene, all lidelsen og motgangen som også alle Guds barn får smake? Selv om vi vet at ingen kan anklage oss for Guds domstol fordi Kristus har sonet vår synd, hvordan skal vi likevel holde ut alt det vonde som møter oss her på jorden? Paulus tar opp dette problemet i de neste versene: «*Hvem kan skille oss fra Kristi kjærlighet? Nød, angst, forfølgelse, sult, nakenhet, fare eller sverd? Som det står skrevet: For din skyld drepes vi dagen lang, vi regnes som slaktesauer*» (vers 35-36).

Hva forteller disse versene oss om det å leve som en kristen? De viser at også en kristen får mange vonde opplevelser, vanskeligheter av forskjellige slag, skuffelser og motgang. Som vi nevnte tidligere, taler Paulus av egen erfaring (les 2 Kor 11,23-28). Vi skal ikke bli forundret når slike ting møter oss på jorden. Vår Frelser sa til sine disipler: «Om verden hater dere, skal dere vite at den har hatet meg først... Har de forfulgt meg, vil de også forfølge dere» (Joh 15,18-21). Dette hører med til korset som alle kristne må bære (Matt 16,24). Og Paulus siterer

selv Salme 44,23: «For din skyld drepes vi dagen lang, vi regnes som slaktesauer.»

Men kan dette ta fra oss troen? Fins det noe som kan skille oss fra Kristi kjærlighet? spør Paulus. Kan «nød, angst, forfølgelse, sult, nakenhet, fare eller sverd» skille oss fra Kristi kjærlighet? Svaret er et rungende nei! I stedet er det slik, sier Paulus, at «*i alt dette vinner vi mer enn seier ved ham som elsket oss*» (vers 37). Legg merke til hva han sier: «*I alt dette vinner vi mer enn seier...*». Det betyr at lidelse og nød er noe som hører uløselig til det kristne livet her på jorden. For å vinne seier må vi gjennom dette. Det fins ingen vei til himmelen som går utenom trengslene (Apg 14,22; 2 Tim 3,12).

Vi vinner seier over alt det vonde som møter oss i livet «ved ham som elsket oss». Vissheten om at vi eier Kristi kjærlighet, gir oss kraft til å holde ut i trengslene. Uansett hva som hender, vet vi at vi er elsket av ham.

I stedet for å bli beseiret av all motgang og nød, er det vi som vinner seier ved Kristus. Her i livet ser det ofte ut som om det er de kristne som taper. Da Stefanus ble steinet som den første kristne martyr, så det ut som at det var Stefanus som tapte (Apg 7,54-60). Da de kristne ble kastet til løvene i Roma under den første kristne tiden, så det ut som at det var de kristne som tapte. Når kristne blir forfulgt for sin tros skyld i vår tid, kan det se ut som at det er de kristne som taper. Når vi møter motgang av forskjellig slag, kan det se ut som at det er vi som taper. Men det er altså tvert imot. Vi vinner «mer enn seier», dvs. en fullstendig og komplett seier. Vi er seierherrene, de virkelige seierherrene her på jorden. Alexander den store var en stor seierherre. Napoleon var en stor

seierherre. Mange verdensherskere har vært store seierherrer. Men de virkelige seierherrene er vi som tror på ham som har overvunnet synden, døden og helvetet. For når synden, døden og helvetet er beseiret, da er seieren fullkommen.

Denne vissheten topper seg i en mektig troens seierssang om at ingen makt i verden skal kunne skille oss fra Guds kjærlighet i Kristus Jesus, vår Herre: «*For jeg er viss på at verken død eller liv, verken engler eller krefter, verken det som nå er eller det som kommer, eller noen makt, verken det som er i det høye eller i det dype, eller noen annen skapning, skal kunne skille oss fra Guds kjærlighet i Kristus Jesus, vår Herre*» (vers 38-39).

Legg merke til hvordan Paulus avslutter hvert av de fire kapitlene 5-8 i Romerbrevet (Rom 5,21; 6,23; 7,25; 8,39). Det er et uttrykk som går igjen i hvert av versene, nemlig «Jesus Kristus, vår Herre». Alt sentrerer om ham som er vår Frelser.

I Kristus Jesus, vår Herre, har vi fått alt, frelse fra synden, barnekår hos Gud, seier i striden og evig herlighet. Og på grunn av Kristi seier og under hans herrevelde er vi frigjort fra alle de makter som kunne true med å ta fra oss vår tro. Ingen onde makter («engler eller krefter»), ingen dimensjoner («det høye eller det dype»), ingenting av det som hører livet til («død eller liv»), ingen nærværende eller kommende motstandere («det som nå er eller det som kommer»), ingen andre skapninger skal kunne skille oss fra Guds kjærlighet. For den som er i Kristus Jesus, fins det ingen fordømmelse (8,1).

Slik er den kjærlighet Gud har gitt oss og fortsetter å gi oss. Han valgte oss fra evighet av; nå i tiden kaller han oss til tro; og han skal bevare oss i troen inntil vi når den evige herligheten.

Mens vi venter på at Jesus skal komme

AV EGIL EDVARDSEN

I den forrige artikkelen om de siste tider (Bibel og Bekjennelse 2/2018) så vi på de bibelske tegnene på Jesu gjenkomst. Særlig i Matt 24, Mark 13 og Luk 21 taler Jesus om mange forskjellige tegn, tegn i naturen, tegn blant folk og nasjoner og tegn i kirken. Når vi ser nærmere på disse tegnene, ser vi at de fleste av dem er oppfylt eller er i ferd med å bli oppfylt i hele den nytestetamentlige tiden. Det har alltid vært jordskjelv og solformørkelser. Det har vært kriger, hungersnød og ulykker. Det har alltid vært falske lærere som prøver å føre de troende bort fra Kristus. Hele tiden er kristne blitt forfulgt. Oppfyllelsen av disse tegnene har vært en konstant påminnelse for hver generasjon av kristne om at enden kommer snart.

Likevel er det riktig å si at noen av disse forutsigelsene ennå ikke er fullstendig oppfylt. Det gjelder ikke minst det følgende tegnet:

- Matt 24,14: *«Og dette evangeliet om riket skal forkynnes i hele verden til vitnesbyrd for alle folkeslag, og så skal enden komme.»*

Imidlertid skriver Paulus flere steder om at «hele verden» har fått høre evangeliet:

- Kol 1,6: *«Som i hele verden ellers har evangeliet båret frukt og utbredt seg også hos dere, helt fra den dag dere fikk høre det og lærte Guds sanne nåde å kjenne.»*
- Rom 1,8: *«Først av alt takker jeg min Gud ved Jesus Kristus for dere alle, for i hele verden blir det fortalt om deres tro.»*
- 1 Tess 1,8: *«For fra dere har Herrens ord fått lyde vidt utover. Ikke bare i Makedonia og Akaia, men alle steder har de hørt om deres tro på Gud, så vi ikke behøver å si noe.»*

Dette må forstås som at tegnet begynte å gå i oppfyllelse allerede på apostlenes tid, men det er ikke fullstendig oppfylt. Som vi vet, er det fortsatt mange steder i verden som ennå ikke har hørt evangeliet.

Fordi alle tegnene på enden har blitt oppfylt eller i det minste har vært i ferd med å bli oppfylt helt siden det 1. århundret, har troende helt siden den tid kunnet vente på at Jesus skulle komme igjen hvert øyeblikk. De kristne har altså i 2000 år vært i sin fulle rett til å si enden er nær.

Forventningene om Jesu gjenkomst er med på å forme oss som kristne. Det er klart at hadde vi ikke visst at han skulle komme igjen, og hadde han ikke gitt oss noen tegn som skulle minne oss om det, ville vi ha tenkt og levd annerledes. Nå vet vi at hver dag kan bli den siste. Det betyr at vi holder fast på evangeliet om Jesus. Vi vender oss bort fra synden. Vi vet at snart er det slutt på alle sorger og plager. Ja, det kan faktisk være slutt i morgen.

Be om at Jesus skal komme snart

Vi skal be om at Jesus skal komme snart. I slutten av både 1 Korinterbrev og Åpenbaringsboken finner vi en slik bønn:

- 1 Kor 16,22: *«Marana ta!», det betyr: «Herre, kom!»*
- Åp 22,20: *«Han som vitner om dette, sier: 'Ja, jeg kommer snart.' Amen. Kom, Herre Jesus!»*

I Fadervår ber vi i den andre bønningen: «La riket ditt komme» (Matt 6,10). Og i den sjuende bønningen ber vi: «Frels oss fra det onde» (Matt 6,13). Begge disse bønnene blir oppfylt når Jesus til slutt kommer igjen for å forløse oss fra alt ondt og føre oss inn i sitt himmelske rike.

Ett sted sier Guds ord til og med at vi kan fremskynde den siste dagen. Kanskje er det nettopp ved å be om at Jesus må komme snart, at vi kan fremskynde hans gjenkomst.

- 2 Pet 3,11-12: «Når alt skal gå i oppløsning på denne måten, hvor hellig og gudfryktig bør dere ikke da leve mens dere venter på at Guds dag skal komme, og fremskynder den.»

Hvorfor drøyer Jesus tilsynelatende med å komme?

Dersom Bibelen sier at Jesu gjenkomst er nær, hvorfor har det da gått 2000 år uten at det har skjedd? Dette argumentet forutså Peter i sitt 2. brev. Han skriver:

- 2 Pet 3,3-4: «Først og fremst må dere vite at det i de siste dager skal komme folk som farer med spott og følger sine egne lyster. Hånlig sier de: 'Hva med løftet om hans gjenkomst? Fedrene våre er døde, men alt er som det har vært fra skapelsen av.'»

For det første: Guds tid er ikke det samme som vår tid. Gud har et annet perspektiv på tid enn det vi har. For ham har ikke de 2000 årene vært en lang tid.

- 2 Pet 3,8: «Men én ting, mine kjære, må dere ikke glemme: For Herren er én dag som tusen år og tusen år som én dag.»

Det tok ofte mange hundre år fra Gud ga løfter i Det gamle testamentet til de ble oppfylt. Omkring år 2100 f. Kr. ga Gud det løftet til Abraham at hans ætt skulle få Kanaans land. Dette løftet ble ikke oppfylt før omkring 700 år senere da Josva ledet israelittene til å erobre det lovede landet.

- 1 Mos 12,5-7: «Og Abram tok med seg sin kone Sarai og sin nevø Lot og alle eiendelene de hadde samlet seg, og folkene de hadde skaffet seg i Harran. De brøt opp for å dra til landet Kanaan. Da de kom til Kanaan, dro Abram gjennom landet helt til helligstedet Sikem, til More-eika. Den gangen bodde kanaaneerne i landet. Herren viste seg for Abram og sa: 'Jeg vil gi dette landet til din ætt.'»

Omkring år 400 f. Kr. profeterte Malaki at Elia skulle komme for å berede veien for Frelseren. Dette løftet ble ikke oppfylt før 400 år var gått da døperen Johannes sto fram. For oss er 400 år lang tid, men ikke for Gud.

- Mal 4,5: «Se, jeg sender profeten Elia til dere før Herrens dag kommer, den store og skremmende.»

- Matt 11,13-14: «For alle profetene og loven har profetert fram til Johannes. Og om dere vil ta imot det: Han er den Elia som skulle komme.»

For det andre: Gud drøyer med å oppfylle profetien om dommens dag fordi han er tålmodig og nådig med menneskene. Han vil ikke at noen skal gå fortapt.

- 2 Pet 3,9: «Herren er ikke sen med å oppfylle sitt løfte, som noen mener. Nei, han er tålmodig med dere, for han vil ikke at noen skal gå fortapt, men at alle skal nå fram til omvendelse.»

Om dommens dag var nær på apostlenes tid, hvor mye nærmere er den ikke nå? For hver dag som går, nærmer vi oss den siste dagen.

- Rom 13,11: «Dessuten vet dere hvilken tid det nå er: Timen er kommet da dere må våkne opp av søvnen, for frelsen er oss nærmere nå enn da vi kom til tro.»

Vi skal være våkne og forberedt på at Jesus kan komme igjen når som helst. Likevel sier Bibelen også at vi skal vente med tålmodighet.

- Jak 5,7-8: «Vær da tålmodige, søsken, til Herren kommer! En bonde må vente på den dyrebare grøden fra jorden og være tålmodig til både høstregnet og vårregnet har falt. Også dere må være tålmodige og gjøre hjertene sterke, for Herren kommer snart.»
- Åp 6,11: «Da fikk hver av dem en hvit kappe, og det ble sagt dem at de skulle holde seg i ro ennå en liten stund, til tallet på de medtjenere og søsken som skulle bli drept som dem, var fullt.»

Selv om apostlene ofte skrev om at dommens dag var nær, virker det som om de selv forventet å dø før Jesus kom igjen. Som kristne er vi forberedt på at Jesus kan komme igjen når som helst. Samtidig er vi fullt klar over at vår dødsdag kan inntreffe først.

- 2 Tim 4,6: «For nå blir jeg ofret, og tiden er inne da jeg skal bryte opp.»
- Fil 1,21-23: «Å leve er for meg Kristus, og å dø er en vinning. Men hvis jeg får bli i live, kan jeg gjøre et arbeid som bærer frukt, og da vet jeg ikke hva jeg skal velge. Jeg kjenner meg trukket til begge sider: Jeg lengter etter å bryte opp og være sammen med Kristus, for det er så mye, mye bedre.»
- 2 Pet 1,14: «For jeg vet at mitt telt snart skal tas ned, det har vår Herre Jesus Kristus latt meg vite.»

(forts.)

Vil du treffe en konge?

AV GUNILLA HEDKVIST

”Hvor er jødenes konge som nå er født? Vi så hans stjerne da den gikk opp ved morgengry, og er kommet for å hylle ham.” (Matteus 2,2)

Skulle du ønske å treffe en lys levende konge? Du har sikkert sett kongen og dronningen på TV flere ganger og merket at de egentlig er ganske vanlige mennesker selv om de reiser mye og har et helt spesielt arbeid. Men det ble ikke tent noen stjerne på himmelen da kongen i vårt land ble født.

Men en gang ble det tent en stjerne da en konge ble født. Det var noen lærde og vise menn i Østen som la merke til den fantastiske stjernen. Da de så det forunderlig klare skinnet, kom de til å tenke på noe de hadde hørt av et folk som hadde bodd som fanger i landet deres flere hundre år tidligere. ”En stjerne skal vise seg i Israel. Han skal være en mektig konge, og han skal gjøre mange under.”

Disse vise mennene visste som du og jeg at det ikke pleier å bli tent en stjerne på himmelen når en konge blir født. De forstod ganske snart at denne kongen som hadde en egen stjerne på himmelen, måtte være noe helt spesielt. De forstod at han var en konge som Gud selv hadde sendt til jorden.

En slik konge ville de gjerne treffe og lære å kjenne. Kamelene ble pakket med telt, tepper og mat til reisen. På et trygt sted i oppakningen la de gavene som de hadde tenkt å gi til kongen: gull, røkelse og myrra. Det var de fineste og mest dyrebare gaver som fantes på den tiden.

Mens de gynget fram over ørkensanden ute i ødemarken, pratet de mye om den nye kongen. De forsøkte å minnes alt det de hadde lest om ham og hørt om ham av sine foreldre. De visste at mennesker fra landet Juda ventet på en Frelser som skulle komme til alle mennesker på jorden. Kongen med en egen stjerne på himmelen måtte være Frelseren, tenkte de.

Etter flere uker på kamelryggen nærmet de seg Israels land. Plutselig kom de på at konger pleier å bli født i slott, og i Jerusalem var det et kongeslott. Der ville de sikkert finne den nyfødte kongen.

”Hvor er jødenes konge som nå er født? Vi så hans stjerne da den gikk opp, og har kommet for å hylle ham,” sa de til kong Herodes i Jerusalems slott. De hadde sik-

kert ventet at det skulle være fest og glede på slottet. Men Herodes visste ikke noe om kongen og stjernen. Han ble redd. Men han viste ikke for gjestene hvor skremt han var. Han skyndte seg i stedet ut og ropte på alle de lærde mennene sine som visste hva som stod i Bibelen.

”Hvor skal Messias bli født?” spurte han dem.

”I Betlehem i Judea,” svarte de. ”For slik er det skrevet hos profeten: *Fra Betlehem skal det komme en konge. Han skal være hyrde for mitt folk*”.

De vise menn fra Østen forstod nå at de hadde reist til feil by. Men Betlehem lå ikke langt fra Jerusalem. Da de kom ut av kongens slott, fikk de igjen se stjernen, og de ble veldig glade. Den beveget seg på himmelen, og de fulgte etter den til Betlehem helt til den stoppet over et lite hus. Da forstod de at de hadde kommet til rett sted.

De lot kamelene legge seg ned og skyndte seg å stige av dem. Fra oppakningen tok de fram de fine gavene, og så gikk de stille og andektig fram til inngangen til huset. Der inne skimtet de en ung mor med et lite barn. De vise mennene var framme.

Fylt av glede og lykke gikk de inn i huset og la seg på kne framfor barnet og tilbad det. De visste nå helt sikkert at den lille gutten som lå i morens fang, var hele verdens Konge og Frelser. Han var deres Frelser. Han var Messias. På golvet foran Jesusbarnet stilte de opp gavene sine.

Jesusbarnet er din konge og hele verdens konge. Vil du treffe ham? Her på jorden treffer du ham når du leser i Bibelen, går i kirken og hører om ham. Han er hos deg selv om du ikke kan se ham.

Han bestemmer over hele verden, og det han mest av alt lengter etter, er at du skal bli riktig glad når du tenker på ham nå i julen. Du får sikkert flere julepresanger på julaften. Kanskje får du noe som du har ønsket deg lenge. Men den aller beste gaven får du av Gud. Det er Jesusbarnet i krybben – din egen Frelser og konge. Han vil alltid være hos deg og bo i hjertet ditt. Han gir deg fred og tilgivelse for alt dumt som du har gjort. Han fører deg til den store gleden i himmelen. Der får du være hos Jesus, kongen din, for alltid. Der får du se ham og holde ham i hånden.

Bønn: *Kjære Jesus, vær min gjest.
Da blir julen aller best.*

Ny pastor

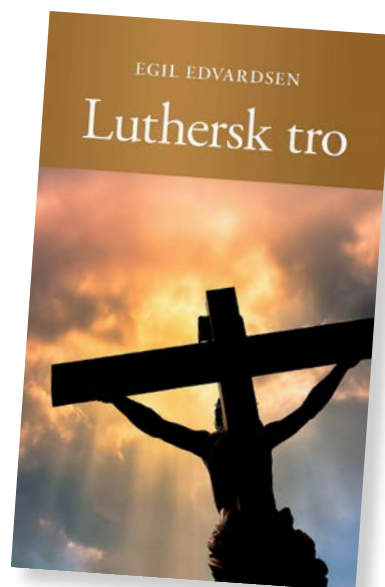
Søndag 4. november, allehelgensdag, ble David Edvardsen ordinert til pastor i en gudstjeneste på Avaldsnes. Pastor Tor Jakob Welde holdt en preken over 2 Kor 5,17-21, om «Forsoningens tjeneste», mens pastor Egil Edvardsen ledet selve ordinasjonen, der også Birger Kvilhaugsvik (formann i Den Lutherske Forsamling i Avaldsnes) og Terje Todnem (formann i St Lukas evangelisk-lutherske forsamling i Stavanger) medvirket, i tillegg til pastor Welde. Til stede ved denne høytidelige begivenheten var dessuten en rekke langveisfarende gjester, fra Danmark, England, Bergen, Bømlo, Stavanger og Sandnes. David Edvardsen går nå inn i et kall som hjelpepastor i menighetene i Stavanger og Avaldsnes. Utdannelsen har han fått i Leipzig, Tyskland, der vår tyske søsterkirke Evangelisch-Lutherische Freikirche driver sitt teologiske seminar.

Kjære Herre, gi din kirke velsignelse og frelse. Send oss trofaste og gudfryktige lærere som åpenbarer ditt navn for verden, forkynner at du er nådig og barmhjertig og tilgir våre synder for din Sønnns skyld. Send oss slike lærere for at mennesker skal få stole på din nåde og barmhjertighet, vende seg til deg og gi deg takk og ære. AMEN.

Hva er luthersk tro?

31. oktober 1517 publiserte Martin Luther de 95 tesene mot den katolske kirkens avlatshandel. Dette ga på mange måter startskuddet til det som etter hvert utviklet seg til en luthersk reformasjon. I 2017 feiret vi derfor 500-årsjubileet for reformasjonen.

Denne boken inneholder fire foredrag som hver for seg viser at reformasjonen først og fremst var en lærereformasjon. Tre av foredragene ble holdt i Den Lutherske Bekjennelseskirke i løpet av jubileumsåret 2017. Sentralt i foredragene står læren om rettferdiggjørelsen ved tro alene. Hensikten er å rette fokus mot det reformasjonen egentlig handlet om, nemlig hvordan en synder blir rettferdig for Gud. I tillegg inneholder ett av foredragene også en kortfattet gjennomgang av den lutherske tro slik vi finner den i de lutherske bekjennelsesskriftene. Alle foredragene er skrevet av Egil Edvardsen som er pastor i Den Lutherske Bekjennelseskirke i Stavanger og Avaldsnes.

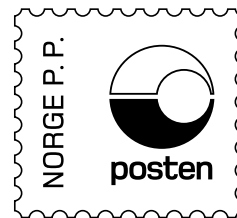
Pris kr 150,-

Juletilbud kun **kr 100,-** + porto.

FORLAGET SCRIPTURA

Solåsveien 20, 4330 Ålgård

E-post: egil.edvardsen@luthersk-kirke.no

RETURADRESSE:

Bibel og Bekjennelse, Solåsveien 20, N-4330 Ålgård

Død for alle

*Synden kom inn i verden på grunn av ett menneske,
og med synden kom døden. Og slik rammet døden alle mennesker
fordi alle syndet (Romerne 5,12).*

DA ADAM SYNDET, kom synden inn i verden. Og hånd i hånd med døden kom smerte og uro, lammelser og schizofreni og alle andre mentale og fysiske handikapp. Døden førte også med seg en aldringsprosess, med tap av bevegelighet, syn og hørsel, og tap av elskede familiemedlemmer og venner. Sammen med den fysiske døden kom den åndelige døden, som førte til et fullstendig forderv for hele menneskeheten. Fordi døden og dødens ledsagere eksisterer iblant oss, blir alle skadelidende og alle dør.

Bibelen lærer tydelig at Gud tilregnet alle mennesker Adams og Evas synd. Med andre ord bestemte Gud at Adams synd var alles synd. Mange mennesker protesterer mot denne domfellelsen fra Gud. De stiller spørsmål ved at en eneste persons synd kan tilregnes hele menneskeslekten. Alle mennesker burde vel få skylden bare for sine egne onde gjerninger, sier de. Men Guds rettferdighet bestemmes ikke ut fra våre tanker om rettferdighet. Spørsmålet burde ikke være «Hva er rettferdig?», men «Hva lærer Bibelen?» Bibelen lærer tydelig at Adams synd tilregnes alle. Den lærer også at alt Gud gjør er rettferdig og berettiget (5 Mos 32,4).

Bibelen plasserer spørsmålet om Guds rettferdighet i sitt rette lys når den sier at Gud ikke bare

tilregner alle mennesker Adams synd, men at han også tilregner alle mennesker Kristi rettferdighet. Paulus sier: «Som ett menneskes fall ble til fordømmelse for alle mennesker, slik fører ett menneskes rettferdige gjerning til frifinnelse og liv for alle» (Rom 5,18). De som anklager Gud for å være urettferdig, burde være konsekvente. Når de avviser det som urettferdig at Gud tilregner alle mennesker Adams synd, må de også avvise det som urettferdig at Gud tilregner alle mennesker Kristi rettferdighet. Men da har de forkastet evangeliet.

Alle slike problemer forsvinner når vi erkjenner at Gud faktisk var rettferdig. Gud var mer enn rettferdig da han sendte sin enbårne Sønn for å lide og dø for menneskehetens synder. Jesus var mer enn rettferdig da han døde for alle, til og med for dem som mishandler og myrder barn, de som stjeler fra de fattige, de som begår de samme syndene om og om igjen. Gud var mer enn rettferdig da han lot Jesus dø for slike som deg og meg. Gud er god og nådig. Gud er rettferdig.

*Herre, takk for at du tilregner meg Kristi rettferdighet.
Du er rettferdig! Amen*

Fra Meditations